

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XIII. Quomodo Orientales & Occidentales post Concilium, à se invicem discissi sunt: & Occidentales quidem Nicaenam fidem recte servarunt: Orientales vero ob contentionem de fide, in quibusdam ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

Protogenes, qui tunc inter Episcopos A Occidentis, qui Serdica convenerant, principem locum obtinebant, veriti fortasse ne quibusdam viderentur derogasse Nicæni Concilii decretis, literas Julio scripserunt: testatique sunt se illa quidem rata habere; sed majoris perspicuitatis causâ, eandem sententiam fusius exposuisse: ne Arianis brevitate conscriptionis illius abutentibus, occasio daretur imperitos hujusmodi disputationum, in absurdum sensum pertrahendi. His ab utraque parte gestis, Concilium dissolverunt, & ad suam quisque Ecclesiam reversi sunt. Porro hæc Synodus congregata est Rufino & Eusebio Consulibus, anno undecimo post obitum Constantini. Et ex Occidentis quidem partibus trecenti circiter Episcopi eo convenere: ex Oriente vero septuaginta sex: inter quos erat etiam Ischyrio, cui Episcopatus Marcoticæ delatus fuerat ab inimicis Athanasii.

πρωτογενής, οἱ τε ἐπιέχον ἀρχόντες τῶν δυτικῆς ὀνόσεως ἐν καρδικῇ συνελθόντων, δεισαυτες ἴσως μὴ νομιμῶς εἶναι τισὶ κεινομένοι δόξαντα τοῖς ἐν νικαίᾳ, ἐγραψάντων, καὶ ἐμαρτύραντο κύρια τὰ δὲ ἡγήσασθαι καὶ χρεῖσθαι σαφηνείας, τὴν αὐτῶν διάνοιαν πλατύνοντες μὴ ἐγγυέσθαι τοῖς τὰ δόξαι φρονήσασθαι, ἀποκεχρημένοι τῇ σωτηρίᾳ τῆς γραφῆς, καὶ ἄτομον ἐλκύντες ἀπέριεσ διαλέξεως ταῦτα προέξαυτες ἐκάτεροι, διέλυσαν τὸν σύνογον, καὶ εἰς αἰοικία ἐκάσθ' ἐπανήλθε: συστήθη δὲ αὐτῇ ἡ σύνοδος, ῥεφίνης καὶ εὐσεβίου ὑπαυθούων' ἐν δέκατον δὲ τῆτος ἐτ' ἔτι τῆς κωνσταντίνης τελευτῆς' σωηλθον ὅ, καὶ μὴν τῶν πρὸς δύσιν πόλεων ἀμφοῖν τριακοντὶ ἐπίσκοποι ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, ἐξ καὶ ἐβδομηκόντων σὺν τῆτος ὅ, καὶ ἰσχυρίων, ἐπίσκοποι τῆς μαρεώτης ἐπισκοπῆς πρὸς τῶν ἀθανασίου ἀπεχθαναμένων.

CAPUT XIII.

Quomodo Orientales & Occidentales post Concilium, à se invicem discissi sunt: & Occidentales quidem Nicænam fidem retulerunt: Orientales vero ob contentionem de fide, in quibusdam differunt inter se.

POST hanc Synodum, Orientales & Occidentales non amplius inter se commisti sunt tanquam idem sentientes de fide, neq; invicem communicarunt. Sed Orientales quidem Thracia tenus; Occidentales vero usque ad Illyricum, sese mutuo diremerunt. Ecclesiarum vero status dissensionibus perturbatus, & calumniis obnoxius fuit. Nam antea quidem licet de Doctrina fidei dissentirent, inter se tamen communicantes, malum ipsum minime augebant, & unum idemque sentire omnes videbantur. Etenim universa quidem Occidentis Ecclesia, utpote quæ Doctrinæ majorum sincere insisteret, ab omni fere contentione & fixâ de hujusmodi rebus, vacua erat. Et si enim Auxentius Mediolanensis Episcopus, & Ursacius ut Valens Pannonii, eam Imperii partem ad Arii opinionem traducere conarentur, eorum tamen conatus ex voto ipsis non successit; cum Romanus Episcopus obstitet, alique sacerdotes sollicitè præcaverent, & hæreseos illius germina

Κεφ. ιγ.

Ὅτι τῆς συνόδου ἡ ἰσχυρία ἡ ἰσχυρία δὲ τῆς αὐτοῦ καλῶς τῆς ἐνομιμῆς πιστῶσι αἰετοῦ' ἡ δὲ τῆς αὐτοῦ περὶ τὸ δόγμα, ἐν τῆσιν ἐσ' ἀσπίδα.

ΜΕΤὰ ταύτην ὅ, τῶν συνόδων, ἐκείνοι ἀλλήλοις ὡς ὁμοδόξοις ἐπιμιγνόντες ὅ, ἐκνοιώνον' οἱ μὴ ἀνά τῶν δύσιν, μέγιστον θρακῶν σφᾶς χωρίσασθαι' οἱ δὲ αἰὰ τῶν ἑαυτοῦ, μέγιστον ἰλλυριῶν' τὰ δὲ τῶν ἐκκλησιῶν ὡς εἰκός, ἐν διχονομίᾳ συγγέχρητο, καὶ ἐν διαβολαῖσι καὶ εἰς ἄλλ' ἡρώ καὶ πρῶτον αὐτῶν δόγμα διεφέρουσι ἀλλ' ἐν ἀλλήλοις συγκατανεύοντες, ἐμέγα τὸ κακὸν ἐποίησαν, καὶ ἀσπίδα τῶν φρονεῖν ἐνομιζόντων ὡς ἐπίπαν ἡρώ ἀνά πᾶσαν τῶν δύσιν ἐκκλησίαν κατὰ τὴν διὰ τῶν παλαιοῶν ἰδρυομένη δοξίαν, ἐκείνοι τε καὶ τῆς αὐτοῦ ταῦτα τρεθρείας ἀπὸ τῶν αἰώνων εἰς τὸ τῆδε ὑπήκουον πρὸς τὴν ἀρετὴν δὲ μέγιστον ἐσπέδαζον, ἀνεξέλιθον ὁ μὲν τῶν νεῦν ἐπίσκοπος γενόμενος, καὶ ἐκείνους ὁ μὲν τῶν κίος οἱ ἐκ πανονίων, ἐδὴ παρ' ἡρώ γινώσκοντες ἡσπερδὴ προύχοντες, προσιτάμενοι τῶν ἡρώων θεῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἰσχυρίων ἐπιμελῶς ἐνομιζόντων, καὶ τῶν ἐλάσας ἐκκοπιόντων τῶν

αἰρέσεως τὸ δὲ εἶναι, εἰ καὶ ἐσαΐαζεν, τὴν ἐν ἀποχραία σωθῶσαν, καὶ πρὸς τὴν ἐν νικαία πίστιν ἀειφανῶς ἡδὴ διεφέρετο, τὸ μὲν ἀληθές, οἶμαι, καὶ τὴν τῶν πλάτων γνῶμιν εἰς τὴν αὐτὴν συνέτερεχε διάνοιαν, καὶ ἐκ τῆς τῆ πατρὸς ἐσίας τὸν υἱὸν συνωμολόγη· ἱερικῶς δὲ πρὸς τὴν ὁμοίωσιν λέξιν πρὸς ἀπειμάχοντο· οἱ μὲν γὰρ τὴν δόξαν τῆς αἰωνίου ἐναντιωθέντες, ὡς συμβάλλω, τὴν τοῦ πολλοῖς συμβαῖνον, αἰσχυρὴν ἠγνῶτο δόξαν νεκρῶσαι· οἱ δὲ, καὶ ὑπὸ ἐξέως τῶν ἀει ταῦτα συγνῶν διαλέξεων, ἐπὶ τὸ ὅδε δοξάζειν ἀει θεῶν τετραπέντες, ἀμειβόμενοι λατῶν εἶχον· οἱ δὲ, εἰδότες ὡς ἐδέον φιλονεικῶσι, πρὸς τὸ κεχαριστῶν ἐκατέρωθεν ὑπεκλίνοντο· διὰ δὲ ὁμοίωσιν, ἢ οἰκειότητα, ἢ ἀλλας αἰτίας, ὅφ' ὧν ἀνθρώποι παρὰ γονατὰ μὴ παρὰ στήκοινα χαρίζονται, ἢ παρὰ ἴσταν μὴ ἀγνῶσιν οἷς χρὴ διελέγχειν πολλοὶ δὲ λήθον ἠγνῶτο, τείθεσθαι ἀει τῶν ταύτας εἰδέας τῶν λόγων ἠσυχῆ δὲ τῆς γνώμης εἶχοντο τῶν ἐν νικαία συνελθόντων· ἐπέκεισαν δὲ ἀπὸ πάντας τὰς ἀνά τὴν εἰς τὸ φανερὸν ἀπειλῆς ἐχευῶν τῶν ἐν νικαία δοξάζων, παύλῃ ὁ κωνσταντίνος ἐπίσκοπος, καὶ ἀθανάσιος ὁ ἀλεξανδρείας, καὶ σύμπαν τὸ μοναχικὸν πλῆθος· ἀλιθιῶς τε ὁ μέγας ἐπίσκοπος, καὶ οἱ συγγρόμμοι αὐτῶν, καὶ ἄλλοι πλείοσι ἀνά τὴν αἰγύπτου, ἢ ἀλλαχῶς τῆς ῥωμαίων γῆς· τῶν δὲ ἐπέπερ ἐπεμνήσθη, ὅσας ἀειφανῶς καὶ αὐτὴν τὴν ἠγεμονίαν παρείληφα, ἐπιθεμαματῶ λόγῳ.

Κεφ. ιδ'.

Ποι τῶν ἐν τοῖς χρόνοις ἐκείνοις ἐν αἰγύπτῳ ἀκμασάντων ἄγιων ἀδελφῶν, ἀντωνίου, τῶν δύο μακαρίων, ἡρακλείου, προτίου, ροδωνίου, στυβέσιου, ἀρεισίου, σαραπίου, πιτυρίου, περχομίου, ἀπολλωνίου, ἀνύφου, ἡλαρίου, καὶ ἑτέρων πλείων ἁγίων κατάλογος.

Ἀρξομαι δὲ εἰς αἰγύπτου, καὶ μακαρίων τῶν δύο, τῶν αἰοιδιμωτάτων ἠγεμόνων τῆς σκήτεως, καὶ τῆς τῆς εἰσῆς· τῶν δὲ, ὁ μὲν αἰγύπτιος· ὁ δὲ πολίτικος, ὡς αἰσῶς ὠνομάζετο· ἡ γὰρ τὸ γῆρας

Amputarent. Orientis autem Ecclesia, et post Antiochenam Synodum tumultuari ceperat, & à Nicæna fide palam discrepabat, revera tamen major pars in eandem conspirabat sententiam meo quidem iudicio, & Filium ex Patris substantia ortum confitebatur. Quidam vero contentionis studio ducti, Consubstantialis vocabulum impugabant. Nam hi quidem qui jam inde ab initio huic voci fuerant adversari; id quod plerisque evenire solet, turpe sibi fore, ut equidem opinor, iudicabant, si superati fuisset viderentur. Alii vero, qui crebris de ea re disputationibus eo tandem perducti fuerant, ut ita de Deo sentirent, ab opinione sua deinceps abduci non poterant. Alii rursus, qui videbant supradictos contra quam decebat pervicaciter contendere, ad id quod utrique parti gratum erat deflexerunt, propter potentiam vel familiaritatem, vel alias ob causas, quibus homines adduci solent, ut ea indulgeant quæ indulgeri non debent, aut libertate ac fiducia non utantur, ubi reprehensione opus est. Multi vero cum stultum esse existimarent, in huiusmodi verborum altercationibus tempus terere, decretis Nicænorum Antistitum cum silentio acquiescebant. Sed præ reliquis omnibus Orientalibus, Paulus Episcopus Constantinopolitanus, & Athanasius Alexandrinus, & omnis Monachorum multitudo, & Magnus Antonius qui adhuc superstes erat, ejusque discipuli; alii denique complures per Ægyptum & in reliquis Provinciis Imperii Romani, decretis Concilii Nicæni mordicus visum sunt adherere. Verum quoniam istorum hominum mentionem feci, quoscumque principatu Constantii claruisse accepi, breviter percensebo.

CAPUT XIV.

De viris sanctis qui eo tempore in Ægypto floruerunt, Antonio scilicet, duobus Macariis, Heractio, Cronio, Paphnutio, Putubaste, Arsisio, Serapione, Piturione, Pachomio, Apollonio, Anuph, Hilarione & aliis pluribus.

Ordinar autem ab Ægypto, & à duobus Macariis, celeberrimis rectoribus qui in Sceti & in monte regionis illius præfuerunt. Horum alter Ægyptius fuit: alter πολιτικός, id est urbicus, dicebatur. Erat enim oriundus ex urbe

